

Че си иде сжсъ голяма свадба,
Тà са стори премлада умряла;
А майкя и' викнала да плаче:
„Стани, стани дели Магдалено!
Тà да видишъ Стефанъ харенъ юнакъ,
И да видишъ Стефану свадба-та,
'Се кумове и старосватове,
И два мина премлади девере.“
Па отиде Стефанъ харенъ юнакъ,
Искачи са на високи чардакъ,
Тà си виде дели Магдаленà,
На девере тихомъ отговаря:
„Еви вазе два мина девере!
Я идете на стара планина,
Донесете ледове, снягове,
Да и' туримъ на клето-то сърце,
Ако бжде премлада умряла,
Не ще трепне ни съ ржка, ни съ нога;
Ако бжде кастенъ учинида,
Тя ще трепне я съ ржка, я съ нога.“
Послушаха два мина девере,
Отидоха на стара планина,
Донесоха ледове, снягове,
Туриха и' на клето-то сръце;
Тя не трепна ни съ ржка, ни съ нога.
Отговаря Стефанъ харенъ юнакъ:
„Е' ви вазе два мина девере!
Я идете на върла гръмада,
Тà фанете замя осойница,
Да и' туримъ на клето-то сърце;
Ако бжде премлада умряла,
Не ще трепне ни съ ржка, ни съ нога;
Ако бжде кастенъ учинила,
Тя ще трепне я съ ржка, я съ нога.“
Послушаха два мина девере,
Донесоха замя осойница,
Туриха и' на клето-то сръце;
Тя не трепна ни съ ржка, ни съ нога.
Па са върна Стефанъ харенъ юнакъ,
Върна си са сжсъ голяма свадба.